

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.353 van 2 april 2002
in de zaak A. 109.994/XIV-6476.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. CAMERLYNCK,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Cartonstraat 14

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 17 september 1957 en van Joegoslavische nationaliteit, op 6 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 juni 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 augustus 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 13 maart 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. MEYER die, loco Advocaat H. CAMERLYNCK, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 28 mei 2001 en verklaart zich vluchteling op 30 mei 2001.

1.2. Op 6 juni 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 augustus 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd. Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Buiten dit criterium steun ik mij op de volgende grond, voorzien in art. 52 van de Vreemdelingenwet: kennelijk ongegrond.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijf dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al 2.).

De Dienst Vreemdelingenzaken krijgt een kopie van deze beslissing.

U kan tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een beroep tot schorsing, eventueel bij uiterst dringende noodzakelijkheid, instellen voor de afdeling Administratie van de Raad van State. Deze beroepen zijn niet opschortend.

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Zuid-Mitrovica, Kosovo. Na de bombardementen van de NAVO op ex-Joegoslavië zou u door gemaskerde Albanezen uit uw woning verjaagd zijn. Uw zoon E. zou toen uit het raam gegooid zijn. Daarop zou u samen met uw echtgenote, uw drie zonen en uw schoondochter naar Zvečan gevlucht zijn, waar u een drietal maanden in een woud zou hebben verbleven. Vervolgens zou u met uw gezin naar Subotica, Servië doorgereisd zijn. In december 1999 zou u er aangekomen zijn, een woning gehuurd hebben en er zonder noemenswaardige problemen hebben verbleven tot mei 2001. Omdat het leven er echter zwaar zou geweest zijn en u er illegaal was, zou u eind mei 2001, samen met uw vrouw, H. S., naar België vertrokken zijn om hier op 30 mei 2001 asiel aan te vragen. Tenslotte verklaarde u niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat uw huis er zou zijn afgebrand. Ter staving van uw asielaanvraag legde u bovendien volgende documenten neer: een lidkaart van de Roma-vereniging van Mitrovica, dd. 7 september 1998, uw geboorteakte, uitgereikt in Mitrovica op 16 september 1993, de geboorteakten en Joegoslavische nationaliteitsverklaringen van uw drie zonen en uw dochters J. en A., allen uitgereikt in Kraljevo op 20 december 2000 en een uitspraak van de gemeentelijke rechtbank van Mitrovica, dd. 5 juni 2000, met betrekking tot de vernielde en geplunderde woning van uw zoon A.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de verklaringen die u heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal enkele fundamentele tegenstrijdigheden bevatten met de verklaringen van uw echtgenote en van uw zoon H.J. (O.V. 5.090.349), eveneens afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u op 18 (of 19) juli 1999 uit Mitrovica vertrokken te zijn (verhoor Commissariaat-generaal p. 6 en 10) terwijl uw echtgenote en uw zoon beweerden vóór 6 mei 1999 de stad verlaten te hebben (verhoor Commissariaat-generaal vrouw p. 3 en verhoor Commissariaat-generaal zoon p. 6). Na uw vlucht uit Mitrovica zou u gedurende een drietal maanden in een bos nabij Zvečan verbleven hebben (verhoor Commissariaat-generaal p. 4-5) terwijl uw echtgenote en uw zoon beweerden in Zvečan onderdak te hebben gekregen in een school (verhoor Commissariaat-generaal vrouw p. 3 en verhoor Commissariaat-generaal zoon p. 6). In dit verband verklaarde u bovendien enkel met uw gezin in Zvečan verbleven te hebben (verhoor Commissariaat-generaal p. 4-5) terwijl uw echtgenote beweerde er samen met alle zigeuners van jullie wijk in Mitrovica te zijn geweest (verhoor Commissariaat-generaal vrouw p. 3). Voorts gaf u te kennen ongeveer anderhalf jaar in Subotica verbleven te hebben (verhoor Commissariaat-generaal p. 5), uw echtgenote daarentegen sprak van twee of drie maanden (verhoor Commissariaat-generaal vrouw p. 5) en uw zoon vermeldde dan weer ongeveer twee jaar (verhoor Commissariaat-generaal zoon p. 7).

Wat er ook van zij, u heeft onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u de Federale Republiek Joegoslavië heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Na uw vertrek uit Kosovo verbleef u, luidens uw verklaringen, immers gedurende ongeveer anderhalf jaar (van december 1999 tot mei 2001) zonder specifieke problemen in de zin van bovenvermelde Conventie in Subotica en heeft u de Joegoslavische deelrepubliek Servië enkel verlaten omdat u er illegaal leefde en het leven er zwaar was.

Tenslotte kan nog vermeld worden dat de door u neergelegde rechterlijke uitspraak geenszins afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien deze kadert in een louter gemeenrechtelijke procedure met betrekking tot de woning van één van uw zonen.

(...).”.

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid") opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat de vordering tot nietigverklaring niet voldoet aan de bepalingen van artikel 3, 6/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name gebrek aan taalkeuze bij het verhoor op basis van artikel 35 van voormeld koninklijk besluit;

Overwegende dat uit de verklaring d.d. 30 mei 2001 van verzoeker, afgelegd overeenkomstig artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) blijkt dat verzoeker om de bijstand van een Servo-Kroatische tolk verzocht tijdens de behandeling van zijn asielverzoek, zodat hij het Servo-Kroatisch kiest voor zijn eventueel verhoor;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

“(…)

De bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 7 augustus 2001 is o.a. gebaseerd op zogenaamde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en de verklaringen van zijn echtgenote. Vooreerst zij erop gewezen dat het niet abnormaal is dat er tegenstrijdigheden voorkomen wanneer twee personen - zelfs behorend tot hetzelfde gezin - een relaas dienen uit te brengen over feiten die zich jaren voordien hebben voorgedaan. De beweerde tegenstrijdigheden zijn daarenboven niet zwaarwichtig genoeg om hieruit zomaar te besluiten dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk zou zijn.

Verder zij erop gewezen dat krachtens de zorgvuldigheidsverplichting het Commissariaat-Generaal gehouden is zijn beslissing te steunen op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat men verzoeker had dienen te confronteren met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en de verklaringen van zijn echtgenote, en dat men hem had dienen te verzoeken hieromtrent een aanvullende uitleg te verstrekken, wat niet gebeurd is.

Tenslotte dient uit de algemene chaotische situatie in Joegoslavië afgeleid te worden dat voor een Roma-zigeuner een terugkeer naar dit land niet kan gebeuren zonder lijfsgevaar. Verzoeker vreest in de gegeven omstandigheden terecht een vervolging, die dient aanzien te worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

(...).”;

3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een asielaanvraag onontvankelijk kan verklaren wanneer de aanvraag bedrieglijk is op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd die fundamentele tegenstrijdigheden bevatten met de verklaringen van zijn echtgenote en zijn zoon; dat verzoeker nalaat om deze tegenstrijdigheden te weerleggen; dat verzoeker beweert dat de tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn, zonder dit concreet aan te tonen; dat een middel dat op een dergelijke summiere wijze ontwikkeld is de Raad van State niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat bovendien geen

wettelijke bepaling voorschrijft dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij moet confronteren met de tegenstrijdigheden die opduiken in de loop van het asielrelaas;

Overwegende dat in het raam van de door verzoeker aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de Commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet weerlegt; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoont hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden met betrekking tot de bestreden beslissing;

Overwegende dat verzoeker er zich tenslotte toe beperkt een aantal vage en zeer algemene beweringen omtrent de toestand in het land van herkomst te formuleren; dat hij echter in gebreke blijft die beweringen te staven met concrete gegevens die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie; dat het enig middel in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.